Una qüestió de confiança

Opinió | 02-03-2013 | 10:09

Al món local, la societat ens demana respostes ràpides i efectives als problemes que se li amunteguen al seu davant. Problemes que ens arriben a tots els responsables públics, siguem al govern o a l?oposició. La gent ens demana fonamentalment dues coses: solucions pràctiques als problemes d?ara mateix ?cosa que no és incompatible amb la resolució estructural d?aquests problemes? i que siguem políticament més responsables, que ens posem tots plegats en la pell de les famílies i persones que ho passen malament.

Un Ajuntament disposa, per poder donar respostes efectives i palpables, d?una eina principal per damunt de totes les altres: els pressupostos. Sense pressupostos adequats, un Ajuntament té les mans lligades i esdevé una mera maquinària administrativa, que no aprofita prou els recursos que té a l?abast. Per això, tots els governs municipals porten a aprovació projectes de pressupostos que contenen partides destinades a fer front als problemes, perquè l?alternativa a la no aprovació de pressupostos anuals és la seva pròrroga. I en aquestes circumstàncies, uns pressupostos prorrogats no són, en cap cas, l?eina útil i efectiva que un ajuntament espera tenir a l?abast per encarar els problemes. Uns pressupostos prorrogats limiten absolutament l?acció del govern, impedeixen incloure-hi inversions, impedeixen promoure convenis amb entitats cíviques i socials, i obliguen a eixugar endeutament, encara que l?Ajuntament en qüestió ?com és el cas de Girona? no tingui cap problema ni pel nivell d?endeutament ni pel retorn dels préstecs.

Un govern que té l?acció limitada a causa d?uns pressupostos prorrogats té menys capacitat de resposta als ciutadans. Una situació ideal per a determinats estils de fer oposició quan el govern no disposa de majoria suficient per aprovar-los tot sol, que és el cas de Girona. Hem buscat l?entesa, i hem dedicat moltes hores per arribar a acords de mínims amb diversos grups polítics. Ho continuarem fent, encara que avui és més difícil que ahir. Però que ningú s?equivoqui: negociarem a partir del que és la voluntat dels gironins. No la que alguns i algunes voldrien (o esperaven) que fos sinó la que van expressar nítidament els ciutadans a les urnes i que s?expressa en la representació que té cadascú. Negociarem sobre la base del Pla de Govern i dels compromisos adquirits, i en cap cas arribarem a acords que els contradiguin. Acceptarem, i ja ho hem fet, canvis de prioritats i incorporació de mesures que no teníem previstes però que encaixen en els nostres compromisos. Però no adoptarem els pressupostos d?altres grups, als quals els ciutadans van desplaçar del govern de la ciutat, per limitar-nos a posar-hi la nostra pinzellada. Per fer això que no ens hi busquin. No hem vingut a aplicar els pressupostos de l?anterior govern perquè ens vam

presentar a les eleccions amb altres compromisos, i posar com a condició per donar suport als pressupostos situar-nos a la casella de sortida del darrer pressupost de l?anterior govern és no haver entès (ni respectar) el missatge dels ciutadans.

Així les coses, un govern té dues opcions. La primera, la pròrroga pressupostària, que suposa menys desgast polític i més comoditat per al Govern (no hi ha ple, no hi ha negociació), però que representa una veritable paràlisi per a la ciutat. La segona, una mesura excepcional prevista per la llei en casos com aquest: la qüestió de confiança. Suposa més desgast, suposar fer evident la feblesa aritmètica del govern, suposa haver d?assumir el risc extrem de la moció de censura. Però, en canvi, obre una oportunitat a l?aprovació automàtica dels pressupostos que portem a aprovació i permet al govern disposar de l?eina necessària. I qui en surt beneficiada, al final, és la ciutat.

No hem arribat al govern de la ciutat per viure-hi còmodament. I menys ara, que la gent pateix més que mai. Hem fet saber a tots els grups que necessitem disposar de bons pressupostos i que la pròrroga no era cap opció. Però tinc la sensació que això, a alguns i algunes, encara els ha esperonat més a bloquejar la nostra acció de govern. Han pensat que bloquejant el govern municipal desgastaven CiU i pensen que així recuperaran el favor dels ciutadans o en tindran beneficis partidistes. Pot ser que sí. Però del que no tinc cap dubte és que a qui més perjudiquen és a la ciutat.

I un darrer apunt. Quan algú fa tan evident el seu poder de bloqueig hauria de ser capaç de proposar alternatives sòlides i possibles; presentar projectes alternatius que tinguin capacitat de sumar més suports que els nostres, d?aplicar-se amb governs més forts i cohesionats que el nostre. Si no ho fa però persisteix en el bloqueig, en realitat demostra que li preocupa molt poc la paràlisi de la ciutat; li preocupa només retornar al govern al preu que sigui. I això no ho accepto de cap manera. Si s?opta pel bloqueig s?han de presentar alternatives millors, amb més suports.

Per primer cop en la nostra democràcia, la ciutat de Girona viurà una qüestió de confiança. A vegades he reconegut que tots tenim part de responsabilitat i, en primer lloc, el qui governa. Però ara, honestament, crec que la principal responsabilitat recau en qui aprofita l?avinentesa per clavar un calbot al Govern que acabarà retrunyint a la galta dels ciutadans de Girona.

Fuente: GN
Autor: Carles Puigdemont